

Route 66 je vse tisto, kar je Amerika. Route 66 je vse tisto, kar Amerika ni. **American way of life in kontrakultura zapakirana v isto embalažo**

. Če je nekoč veljalo, da je potovanje po The Main Street of America nekaj, kar morate doživeti pred letom 2000, sedaj velja, da je to nekaj, kar morate doživeti čisto na začetku tega tisočletja. Ali kot bi rekel Jack Kerouac v romanu *On the Road*: »Ne preostane vam drugega, kot da greste!«

Route 66 je cesta, ki poteka od Chicaga do Los Angelesa in meri natanko 2.448 milj oziroma 3.940 kilometrov. Vožnja po njej prečka tri časovne pasove in osem ameriških zveznih držav – po vrsti od vzhoda proti zahodu: Illinois, Missouri, Kansas, Oklahoma, Texas, New Mexico, Arizona in California. V sredini prejšnjega stoletja je veljala za glavno prometno pot od vzhoda proti zahodu ZDA, nakar je bila 27. junija leta 1985 **uradno odstranjena** iz ameriškega avtocestnega sistema. Nadomestil jo je meddržavni avtocestni sistem, ki je zgodovinsko Route 66 zaobšel. Od takrat naprej je promet na njej izjemno zmanjšan, ponekod skoraj do skrajnosti. Na nekaterih mestih tekom dneva srečajo samo še nekaj avtomobilov. Ponavadi tiste, ki jim »odprta cesta« pomeni nekaj več.

Marcel Štefančič se potopisa po Route 66 loti na neobičajen način. Praktično diametralno nasprotno trendovskemu *Lonely Planetu*, ki nam (resnici na ljubo) postreže zgolj s fakti in osnovnimi informacijami. Kakšne dodane vrednosti v tem vodiču ne najdemo. Avtor se loti pripovedovanja v svojem stilu, kot smo ga vajeni iz neštetič člankov v *Mladini*, vseh knjigah o Bushu, »Zgodbah in esejih o 20. stoletju« in še bi lahko naštevali. Noče se spuščati na nivo turističnih priročnikov, ker je teh že tako ali tako dovolj. Raje se posveti podoživljanju potovanja na drugačen način, ki poleg same avanture ponuja še mnogo drugega, predvsem zanimivega, poučnega, koristnega in nevsakdanjega.

Turizem je na The Mother Road (kot tudi imenujejo Route 66) nekaj, kar ne sovпада z bistvom te ceste. Pravzaprav je praktično nemogoč in skoraj da prepovedan. Kot pravi Štefančič: »**če se**

(
na Route 66, op. JL
)

vživiš v vlogo turista in esteta, postane tvoje potovanje le produkt

«. Skozi pripovedovanje ga ne zanimajo naravne lepote, kulturne in zgodovinske znamenitosti, saj se le te za podoživljanje »odprte ceste« zgolj ovire, na katere je treba pozabiti. Če vas zanima, kako zgleda Grand Canyon v zvezni državi Arizona, tega ne boste izvedeli. Prav tako ne boste izvedeli, kakšne se videti Merameške jame v zvezni državi Missouri. Zakaj? Ker so to le turistične atrakcije, ki smo jih vajeni z razglednic in reklamnih spotov. In te atrakcije na Historic Route 66 niso v prvem planu, kaj šele, da bi jo pomembno zaznamovale.

Route 66 je nekaj več. Je cesta, ki zbuja nostalgijo. Je cesta nabita z emocijami. Je pot, ki so

jo zaznamovale številne zgodbe, številni ljudje in številne interpretacije. Route 66 ponuja asociacijo na Abrahama Lincolna – mesto Lincoln v zvezni državi Illinois je prvo mesto, ki se je ime Lincoln nadelo v času, ko je bil nekdanji ameriški predsednik še živ, na Elvisa Presleya, ki je imel svoj apartma v legendarni sobi številka 215 v mestu Clinton, v zvezni državi Oklahoma (nima povezave z nekdanjim ameriškim predsednikom Billom Clintonom), na Timothyja McVeigha, ki je izvedel bombni atentat na zvezno poslopje v Oklahoma Cityu, na Willa Rogersa, ki je bil v Amerika zvezda v vseh pogledih (nacionalni idol, filmski igralec, kavboj, humorist, genij...) in po katerem je Route 66 dobila leta 1952 dobila ime Will Rogers Highway...

Da ne pozabimo na puščavo Mojave, kjer fatamorgana pri več kot petdesetih stopinjah celzija v zraku postane realno vidno polje, nešteto število motelov, ja, točno takih, kot jih vidimo v filmih, na kavo, ki ni nikjer ekspreso, na kadilake, na ghost towne, na znamenite prometne znake ob cesti, na natararice, ki še vedno mislijo, da jim posel v njihovem lokalnem cveti. In na tiste ljudi, ki potrebujejo Route 66, da bi razumeli zgodovino, sedanost in prihodnost, ter na tiste, ki Route 66 potrebujejo, da bi z njo lahko preživeli.

Če hočete na Route 66, vam preostaneta dve stvari. Prvič, da preberete pričujočo knjigo; in drugič, da čimprej odidete, dokler je ne bodo Združene države zbrisale z zemljevida in človekovega spomina, četudi se ob takšnem zgodovinskem pomenu, kaj takšnega zdi nemogoče.

Ocena:8/10